

‘En ik verzeker je, nog vandaag zul je met me in het paradijs zijn’, Marieke van Ooyen

Graag wil ik een verhaal over mijn mooie en liefste moeder met jullie delen. Ons mam. Een harde werker was ze, op vele fronten.

Van jongs af aan had ze, zoals ze het zelf noemde, technische mankementen. Kortom - een vervelend lijf met veel kwalen en vooral ook veel pijn door onder andere reuma.

Uiteindelijk werd ze ook echt ziek ziek, iets wat ons allen verbaasde, want dit paste niet, het was niet technisch.

Kort na het overlijden van mam vroeg een goede vriendin mij of ik wel eens van de Heelkamers had gehoord. Nee, dat was een nieuw begrip voor mij. Ze legde uit, dat wanneer mensen veel hebben meegemaakt in hun leven, of heel ziek zijn geweest, ze eerst naar de Heelkamers gaan, voordat ze de overgang kunnen maken.

Ze omschreef het als een soort kuuroord, waar mensen verlost worden van trauma's, pijn en ziektes.

Ik voelde het meteen, mama was daar ook. Na jaren van heel hard werken. Van jaren vol pijn en onverwerkte emoties, was mijn moeder nu ergens aan het genieten van rust, fijne massages en alles waar je je beter van gaat voelen. Er werd voor haar gezorgd en ze was aan het HELEN. Haar ziel kreeg eindelijk rust. Ik werd er blij van en moest er tegelijkertijd van huilen.

Daar waar God met de woorden Gerechtigheid niet onze zonden TOErekent, maar hij ze juist kwijtscheldt, zo zijn de heelkamers er dus om alle trauma's en pijnen kwijt te schelden.

Ik verzeker je, nog vandaag zul je met mij in het paradijs zijn....

Al vele jaren houd ik me bezig met de dood. Vanuit verschillende invalshoeken. Ik praat met mensen over de dood, over de angst die mensen hebben. Maar ook over de zielen die terug naar huis keren. Ik mag mensen bijstaan om een plan te schrijven voor hun afscheid en met enige regelmatig mag ik assisteren bij een uitvaart.

Niet heel lang geleden sprak ik een mevrouw, die me erg aan mijn eigen moeder deed denken. Samen hebben we een plan geschreven voor als het moment van afscheid nemen daar is.

Ze zag er erg tegenop, maar gaf ook aan dat het misschien ook wel een verlossing kon gaan zijn. Geen pijn meer, geen ziekenhuisbezoeken, geen onzekerheid. Inmiddels had ik me verder verdiept in het onderwerp Heelkamers en ik vertelde haar hier voorzichtig over.

Ik zag een soort geruststelling in haar ogen. Ze zei meteen; ik ben echt niet "zweverig" hoor, maar dit verhaal spreekt mij wel aan. Nou, als dat zou kunnen zei ze...

Het maakt niet uit of je erin gelooft. Het maakt niet uit of het onderzocht is of niet. Het maakt niet uit of je het begrijpt. Maar laat de gedachte een paradijselijke zijn. Voor alle mensen die we lief hebben en lief hebben gehad. Gun ze dit kuuroord waar dan ook.

En laat het een troost voor je zijn dat er liefdevol voor je geliefden gezorgd wordt. Om eindelijk te helen. Zoals God ieder Gerechtigheid gunde in de goede zin van het woord, zo gun ik iedereen minder angst voor de dood en een rustgevende tijd in de heelkamers.

Ik verzeker je, nog vandaag zul je met mij in het paradijs zijn....